

Pitskaupungi joul

Suamen gaikkest nätein joulkaupung

Siit om bali vuassi, ko Rauma haminahan dul seilaloste jäneksin kaukka mailma merilt oikke lembjäluandossi ja ossavaissi joulontui. He oliva jalosukust pitsinypläjätte sakki. Het tykkäsiväk koristellp paikoi ja tällät itteski fiiniks, jos ol sitt arkmaananda taikk juhhaliseve pyhäpäev. Tontu rakastivak kaikki kaunist, raari ja hyvä makust. Täyty opetell mont taitto ja nähd vaeva niitte ette, nii hes sääkkräsivä.

Juur sen dähde he rakastusiva Raumaha. Lembjäluandosten dontutte sydän hakkas ko hull täsä Västkustin gaupungis. He ymmärsiväs saksmannetten giält ja todestakki: Raum o sama ko straum, sula vedem baikk. Se tunnus kropas ja jäsenis nii friskavaiselt pitkä reisu jälkke. Nii hep päätivä jääd asuman dähän gaupunkkihi.

Tarkat tontusilmä näkivä mont sata vuatt ettippäi: kuik kaupung tliis vähitelle ai vaan gaunemaks, kui runssast lysti ja hyvä miält se viäl annais asujamilles. Kadutte varsillp pykätäis monefärissi puutaloi. Auring valasis täälls sulosemin go missä muuhall. Mailm olis niingo satukirjam bladeill vaa. Raumast tliis valtkunnan gaunein joulkaupung. Siäll olis iha oma joulune meiningis ja se nimi tiädetäis: Pitskaupungi joul!

Tontuk kortteerasiva vuassadoi Raumam buutalotte vinteill, keltreis ja muis lymypaikois. Hep pidiväk kaupungist huult ja näi siit tul heijän gotos. Tontutte suku o suur, ja he annovakki suvuttes nimei taloill ja pitseill. Semmostakki o auningoitt, ett heill olis jottalai tekemist Rauman giälengin gans. Heijäm biänet tontusormes ovak kerjenn monttem baikka. Osa merielämähän dottunuist joulontuist olivak kureijas täynn. Vuassitte aikan Raumall ongi näht monengaldast jokkotust ja pirungureijakki. Tontuill o ai lystimbito miäles.

Me oikke jännitetä, mitä joulontutte suku keksi jälles huame. Mitä se mahtaka oll?

Raumankielinen käännös: Tapio Niemi